

7. velikonočna nedelja A

*Gospod je moja luč in moja rešitev,
koga bi se moral bati? (Ps 27,1)*

Prvo berilo

Apostolska dela 1,12-14

Ko je šel Jezus v nebo, so se apostoli z gore, ki se imenuje Oljska in je sobotni dan hodá oddaljena od mesta, vrnili v Jeruzalem. Ko so prišli v mesto, so stopili v gornje prostore hiše, kjer so se zadrževali Peter in Janez, Jakob in Andrej, Filip in Tomaž, Bartolomej in Matej, Alfejev sin Jakob in Simon Gorečnik ter Jakobov sin Juda. Vsi ti so enodušno vztrajali v molitvi z ženami in z Jezusovo materjo Marijo in z njegovimi brati.

Drugo berilo

1 Peter 4,13-16

Preljubi, kolikor ste soudeleženi pri Kristusovem trpljenju, bodite veseli, da se boste veselili in radovali tudi, ko se bo razodelo njegovo veličastvo. Blagor vam, če vas zaradi Kristusovega imena sramotijo, saj nad vami počiva Duh slave, Božji Duh. Nihče med vami naj ne trpi zato, ker bi bil morilec ali tat ali hudodelec ali ovaduh. Če pa kdo trpi kot kristjan, naj ga ne bo sram, ampak naj v tem imenu poveljuje Boga.

Evangelij

Janez 17,1-11a

Tisti čas je Jezus povzdignil oči proti nebu in dejal: "Oče, prišla je ura. Poveličaj svojega Sina, da Sin poveliča tebe, kajti dal si mu oblast nad vsakim človekom, da bi dal večno življenje vsem, ki si mu jih dal. Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa. Jaz sem te poveličal na zemlji s tem, da sem dokončal delo, ki si mi ga dal, da ga opravim. In zdaj me ti, Oče, poveličaj pri sebi z veličastvom, ki sem ga imel pri tebi, preden je bil svet. Razodél sem tvoje ime ljudem, ki si mi jih dal od sveta. Tvoji so bili, pa si jih dal meni in so se držali tvoje besede. Zdaj vedo, da je vse, kar si mi dal, od tebe; kajti besede, ki si mi jih dal, sem dal njim. Oni so jih sprejeli in resnično spoznali, da seni izšel od tebe, in verovali, da si me ti poslal. Jaz prosim zanje. Ne prosim za svet, temveč za tiste, ki si mi jih dal, ker so

tvoji; in vse moje je tvoje, in kar je tvoje, je moje in poveličan sem v njih. Nisem več na svetu; oni so na svetu, jaz pa odhajam k tebi. Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva."

V razmislek

V tako imenovanem Jezusovem poslovilnem govoru smo prispeli do točke, ko je napačila "ura", ura v kateri Jezus potegne črto pod svojim življenjem. Lahko bi tudi rekli, da nam zapušča svojo zapuščino. Kaj misli, da je pomembno? Kaj je njegova najgloblja želja? Jezusova retrospektiva doseže vrhunec v besedah: "Razodél sem tvoje ime". Razodeti ime ne pomeni nič drugega, kot da nam Jezus omogoči globok vpogled v bistvo Boga. Boga, ki se je svojemu ljudstvu že v starih časih razodel v gorečem grmu z imenom Jahve – jaz sem, ki sem. Točno to ime izraža Božje bistvo, ki se na neprimerljiv način odraža v osebi Jezusa Kristusa. Vse kar je Jezus kadarkoli rekel in storil, vse do svoje lastne smrti, nam da slutiti, kdo in kakšen je Bog. Bog v Jezusu ne neha ljubiti, tudi ko ga ljudje pribijejo na križ. In da smrt nima zadnje besede, potrdi Bog v Jezusovem vstajenju. Celotno Jezusovo življenje, njegovo oznanilo, njegova smrt in njegovo vstajenje so prisotni v enem stavku: "Razodél sem tvoje ime". Z drugimi besedami – Bog potrjuje v Jezusu Kristusu, da je On tu z ljudmi in za ljudi v vsakem obdobju človeškega življenja in smrti.

Današnji svetopisemski odlomki nas vabijo, da premislimo in da iz te perspektive pogledamo na lastno zgodbo vere, življenja in ljubezni do Boga in Božjo zgodbo ljubezni do vsakega izmed nas. Kako se je spremenila podoba Boga tekom mojega življenja? Ali sem lahko doživel Boga v sebi v moji zgodbi življenja? Kako se počutim, ko se zdi, da je Bog izginil iz moje bližine? Ali mi kljub temu uspe, da sam iz sebe poiščem povezavo z Njim, v zaupanju na zaobljubo, da bo vedno ostal v bližini? Ali sem že imel možnost izkusiti, da Bog sicer ne izbriše mojega trpljenja, temveč da pride v zapor mojih bolečin in mi pomaga vzdržati bolečine? Ali lahko čutim prostor, ki je pripravljen v Božjem srcu za mene in tisto povezanost, ki se ne konča niti v smrti? Vsak izmed nas in vsi ljudje, ki jih ljubimo, ki nam stojijo blizu, vseeno, če so že odšli v nek drug obstoj ali pa ne, imajo svoj popolnoma poseben prostor v Božjem srcu, tako v dobrih kot v težkih dneh. Je to podoba Boga, ki me lahko vodi skozi življenje in ki jo lahko s prepričanjem posredujem drugim? Sedaj, ko se velikonočni čas približuje svojemu koncu, smo povabljeni, da začutimo, če je velikonočna izkušnja res spremenila naše življenje. Smo v preteklih tednih, od začetka postnega časa uspeli tako okrepiti naš odnos s Kristusom, da močneje kot kadarkoli prej prežema naše življenje? Je ta odnos močan, ko nas dogodki našega življenja vedno znova soočajo z vprašanjem "zakaj?", na katerega pa ni človeškega smiselne odgovora? Je močan, ko se občutimo prestrašene, osamljene, dobesedno zapuščene od Boga, kot so se počutili učenci po Gospodovem vnebohodu? Kako se spopadamo s situacijami, v katerih se občutimo brez Boga, ko sploh ne čutimo, da nam je nebeški Kristus tako ljubeznivo blizu?

Stoodstotno in popolno sledenje Jezusu ni mogoče, ker kot ljudje vedno znova trčimo ob naš človeški dvom, negotovosti, strahove in omejitve. Kljub temu – "da se pojavi mogoče, je potrebno vedno znova poizkusiti nemogoče" je pravil že Hermann Hesse. Že ponoven poizkus, da vedno znova na novo vidimo Jezusovo zapuščino, bo izostrilo pogled na Božjo prisotnost v našem življenju. Če dovolimo, da nas življenje s svojimi izkušnjami uči, bomo Božjo večno prisotnost sredi našega sveta vedno bolj videli, slišali in občutili.